

สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการฝึกอ่านด้วยจำนวนครั้งที่แตกต่างกัน คือ 1 ครั้ง 2 ครั้ง และ 3 ครั้ง

กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนโรงเรียนวัดน้อยนพคุณ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2532 จำนวน 3 ห้องเรียน ๆ ละ 36 คน ที่มีค่ามัธยฐานเลขคณิตและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานจากการทำแบบสอบวัดความเข้าใจในวิชาภาษาอังกฤษสำหรับผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ของเปรมฤดี บุญจากัญจน์ (2523 : 108-131) ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .94 และ .95 และทดสอบความแปรปรวนของคะแนนของกลุ่มตัวอย่างประชากร แล้วพบว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์เนื้อหาในแบบเรียนภาษาอังกฤษ 1 (อ 011) ถึงภาษาอังกฤษ 6 (อ 016) และศึกษาจุดประสงค์การเรียนรู้ด้านการอ่านภาษาอังกฤษ 1-6 (อ 011- อ 016) ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 จากนั้น เลือกข้อความภาษาอังกฤษที่นักเรียนยังไม่เคยเรียน จากหนังสือต่าง ๆ จำนวน 6 ข้อความ ดังนี้

1. A Table for Two จากหนังสือ Read all about it ! (1971 : 12)
2. Fish in the Forest จากหนังสือ The Young Children's Encyclopedia (1975 : 46-51)
3. Men are Big Babies จากหนังสือ Read all about it ! (1971 : 20)
4. Christmas Presents จากหนังสือ Constructive Comprehension (1976 : 86)
5. Car Thieves จากหนังสือ Read all about it ! (1971 : 16)
6. Phoning for a Doctor จากหนังสือ Read all about it ! (1971 : 106)

นำข้อความทั้งหมดมาสร้างแผนการสอนข้อความละ 1 แผน รวมเป็น 6 แผนการสอน แล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่านตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา ความถูกต้องทางภาษา และความเหมาะสมกับระดับชั้นของตัวอย่างประชากร แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข ก่อนการไปทดลองใช้ (try out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนปทุมคงคา ซึ่งมีใช้ตัวอย่างประชากร จำนวน 48 คน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของการใช้เวลาก่อนนำไปใช้จริง

นำข้อความทั้งหมดมาสร้างแบบสอบวัดความเข้าใจในการอ่านของแต่ละข้อความ เป็นแบบเลือกตอบชนิด 4 ตัวเลือก (multiple choice) ข้อความละ 14-19 ข้อ นำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา ความถูกต้องทางภาษา หลักเกณฑ์การทดสอบ และความเหมาะสมกับระดับชั้นของตัวอย่างประชากร แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข ก่อนไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนปทุมคงคา ซึ่งมีใช้ตัวอย่างประชากร จำนวน 48 คน นำผลมาวิเคราะห์หาค่าความเที่ยงของแบบสอบแต่ละฉบับทั้ง 6 ฉบับ โดยใช้สูตรคูเดอร์-ริชาร์ดสัน (KR-20) พบว่า มีค่าสัมประสิทธิ์แห่งความเที่ยงตั้งแต่ 0.60 ถึง 0.72 ดังนี้

ข้อความ	ค่าสัมประสิทธิ์แห่งความเที่ยง
1. A Table for Two	0.72
2. Fish in the Forest	0.73
3. Men are Big Babies	0.70
4. Christmas Presents	0.67

ข้อความ	ค่าสัมประสิทธิ์แห่งความเที่ยง
5. Car Thieves	0.62
6. Phoning for a Doctor	0.60

จากนั้นนำผลมาวิเคราะห์หาค่าความยาก (P) และค่าอำนาจจำแนก (D) พบว่าค่าความยากอยู่ระหว่าง 0.10 ถึง 0.92 และค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.13 ถึง 0.94 จากการทดลองใช้ครั้งที่ 1 ผู้วิจัยได้คัดเลือกข้อสอบที่มีค่าความยากระหว่าง 0.20-0.80 และมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป และที่มีค่าใกล้เคียง จำนวน 57 ข้อ ปรับปรุงแก้ไขข้อที่ค่าความยากและค่าอำนาจจำแนกยังไม่อยู่ในเกณฑ์ จำนวน 3 ข้อ แต่เป็นข้อที่ระบุไว้ว่าต้องมีอยู่ในแบบสอบทุกฉบับ ได้แก่ ข้อที่ทดสอบวัดความสามารถในการหาใจความสำคัญของเรื่อง การเรียงลำดับความ การสรุปความ การคาดเดาเหตุการณ์ที่ไม่ปรากฏในเรื่อง การบอกความหมายคำศัพท์ และการบอกรายละเอียดของเรื่อง จากนั้นจึงนำข้อสอบที่คัดเลือกและปรับปรุงใหม่ทั้ง 6 เรื่อง เรื่องละ 10 ข้อ ไปทดลองใช้อีกครั้งหนึ่งกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนมัธยมวัดดุสิตาราม จำนวน 48 คน แล้วนำผลมาวิเคราะห์หาค่าความเที่ยงของแบบสอบทั้ง 6 ฉบับ ฉบับละ 10 ข้อ พบว่ามีค่าสัมประสิทธิ์แห่งความเที่ยงตั้งแต่ 0.60 ถึง 0.77 ดังนี้

ข้อความ	ค่าสัมประสิทธิ์แห่งความเที่ยง
1. A Table for Two	0.77
2. Fish in the Forest	0.76
3. Men are Big Babies	0.74
4. Christmas Presents	0.73
5. Car Thieves	0.64
6. Phoning for a Doctor	0.60

คำนวณหาค่าอำนาจจำแนก และค่าความยาก (รายละเอียดอยู่ในภาคผนวก ง) พบว่าแบบสอบอยู่ในเกณฑ์ คือ ค่าความยากอยู่ระหว่าง 0.20-0.80 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป ซึ่งมีเนื้อหาครอบคลุมสิ่งที่ต้องการจะวัดทั้ง 6 ประการ ข้างต้น

จากนั้นผู้วิจัย ได้นำแผนการสอนและแบบสอบที่สร้างขึ้นไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างประชากร โรงเรียนวัดน้อยนพคุณ จำนวน 3 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 6 คาบ รวมเป็น 18 คาบ โดยทำการสอนค้นท์และโครงสร้างให้แก่ักเรียนทุกกลุ่มในลักษณะเดียวกัน เมื่อกลุ่มที่อ่าน 1 ครั้ง อ่านจบแล้ว ให้ยกมือขึ้นเพื่อขอรับแบบสอบไปทำ ส่วนกลุ่มที่อ่าน 2 ครั้ง และ 3 ครั้ง เมื่ออ่านครบตามจำนวนครั้งที่กำหนดแล้วก็ทำเช่นเดียวกัน ในกรณีที่นักเรียนคนใดทำเสร็จก่อนหมดเวลาในคาบ ก็ให้ทำกิจกรรมเสริมบทเรียนไป โดยอาจให้เขียนสรุปเรื่องที่อ่านไปแล้ว หรือเขียนบทสนทนาต่อจากเรื่องที่อ่าน เป็นต้น จากนั้นนำผลที่ได้จากการทดสอบในแต่ละคาบเรียนมาตรวจให้คะแนนด้วยวิธี 0-1 (zero-one method) แล้วนำผลที่ได้ทั้งหมดมาวิเคราะห์หาค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว

สรุปผลการวิจัย

คะแนนความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการฝึกอ่าน จำนวน 1 ครั้ง 2 ครั้ง และ 3 ครั้ง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

การอภิปรายผล

ถึงแม้ว่าผลการวิจัยครั้งนี้จะแสดงให้เห็นว่า การที่นักเรียนได้รับการฝึกอ่าน 1 ครั้ง 2 ครั้ง และ 3 ครั้ง จะให้ผลต่อความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 ซึ่งเมื่อพิจารณาเป็นรายคู่พบว่า

1. ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการฝึกอ่านจำนวน 1 ครั้ง และ 2 ครั้ง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อเปรียบเทียบค่ามัชฌิมเลขคณิตของทั้ง 2 กลุ่ม ปรากฏว่า กลุ่มที่ได้รับการฝึกอ่าน จำนวน 1 ครั้ง มีค่ามัชฌิมเลขคณิตมากกว่ากลุ่มที่ได้รับการฝึกอ่านจำนวน 2 ครั้ง ($35.89 > 32.69$) ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกอ่านภาษาอังกฤษด้วยจำนวนครั้งที่มากกว่าจะมีความเข้าใจในการอ่านดีกว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกอ่านด้วยจำนวนครั้งที่น้อยกว่า และไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ จินน์

ที่ แอมลันด์ และคณะ (Jeanne T. Amlund et al. 1986 : 94-97) ที่ว่า นิสิตกลุ่มที่อ่าน 2 ครั้ง จะทำคะแนนได้ดีกว่านิสิตกลุ่มที่อ่าน 1 ครั้ง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ การที่นักเรียนกลุ่มที่อ่าน 1 ครั้ง และ 2 ครั้ง จะต้องทำกิจกรรมเพิ่มเติมหลังการอ่าน แต่นักเรียนกลุ่มที่อ่าน 1 ครั้งมีโอกาและเวลาในการทำกิจกรรมเสริมมากกว่า กลุ่มที่อ่าน 2 ครั้ง อาจมีผลทำให้นักเรียนกลุ่มที่อ่าน 2 ครั้ง ไม่มีสมาธิเท่าที่ควร เพราะเห็นว่า กลุ่มที่อ่าน 1 ครั้ง ทำแบบสอบเสร็จก่อน และทำกิจกรรมเสริมล่วงหน้าไปแล้ว นอกจากนั้นยังได้ พบว่า ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของนักเรียนกลุ่มที่อ่าน 2 ครั้ง มีการกระจายของคะแนนเฉลี่ย (7.32) น้อยกว่ากลุ่มที่อ่าน 1 ครั้ง (8.11) ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่า วิธีการแบ่งกลุ่มการอ่านที่ผู้วิจัยใช้วิธีให้นักเรียนจับฉลาก เลือกว่าจะได้กลุ่มที่ต้องอ่านกี่ครั้งนั้น กลุ่มที่อ่าน 2 ครั้งเป็นนักเรียนที่มีผลการเรียนต่ำเป็นส่วนใหญ่ ทำให้คะแนนเฉลี่ย (\bar{X}) ของความเข้าใจในการอ่านของกลุ่มที่อ่าน 2 ครั้ง (32.69) น้อยกว่าคะแนนเฉลี่ยของความเข้าใจในการอ่านของกลุ่มที่อ่าน 1 ครั้ง (35.89) แต่ผลที่ได้ครั้งนี้ สอดคล้องกับงานวิจัยของแคโรล ลินเนตต์ จีเบล (Carole Lynette Geibel 1987 : 2165 A) ที่พบว่า ความถูกต้องในการใช้คำและอัตราเร็วในการอ่าน ของนักเรียนที่สอนให้เข้าใจได้ยาก ไม่ได้มีผลแตกต่างกันมากนัก ไม่ว่าจะอ่านด้วยจำนวนกี่ครั้งก็ตาม ซึ่งอาจจะเปรียบเหมือนกับเด็กนักเรียนไทยที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ มักจะอ่านและทำความเข้าใจได้ช้ากว่าเจ้าของภาษา

2. ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการฝึกอ่านจำนวน 1 ครั้ง และ 3 ครั้ง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่เมื่อเปรียบเทียบค่ามัชฌิมเลขคณิตแล้วปรากฏว่า กลุ่มที่ได้รับการฝึกอ่านจำนวน 1 ครั้ง มีค่ามัชฌิมเลขคณิตน้อยกว่ากลุ่มที่ได้รับการฝึกอ่านจำนวน 3 ครั้ง (35.89 < 36.94) ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า นักเรียนที่ได้รับการฝึกอ่านภาษาอังกฤษด้วยจำนวนครั้งที่มากกว่าจะมีความเข้าใจในการอ่านดีกว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกอ่านด้วยจำนวนครั้งที่น้อยกว่า และสอดคล้องกับทฤษฎีทางจิตวิทยาของ เบน เจมส์ ธอร์นไคค์ (Ben James Thorndike อ้างถึงใน ศิริโสภาคย์ บูรพาเดชะ 2528 : 174) ที่กล่าวว่า "ถ้าพฤติกรรมใด ๆ ได้กระทำซ้ำ ๆ ก็จะทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนองทวีมากขึ้น"

3. ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการฝึกอ่านจำนวน 2 ครั้ง และ 3 ครั้ง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่เมื่อเปรียบเทียบค่ามัธยฐานเลขคณิตแล้วปรากฏว่า กลุ่มที่ได้รับการฝึกอ่านจำนวน 2 ครั้ง มีค่ามัธยฐานเลขคณิตน้อยกว่ากลุ่มที่ได้รับการฝึกอ่านจำนวน 3 ครั้ง ($32.69 < 36.94$) ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้และทฤษฎีทางจิตวิทยาของเบน เจมส์ ฮอร์นไคค์ เช่นเดียวกับในข้อ 2 และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ มิเรียม มาร์ตีเนซ, แนนซี โรเซอร์, แพทรีเซีย เอส โคลคิเนน และไอรีน เอช บลัม (Miriam Martinez and Nancy Roser 1985 : 783-786, Patricia S. Koskinen and Irene H. Blum 1987 : 70-75) ที่ว่า ถ้านักเรียนมีโอกาสได้อ่านเรื่องซ้ำมากเท่าใด จะมีความคุ้นเคยต่อเนื้อเรื่องมากขึ้น มีความคล่องแคล่วในการอ่านยิ่งขึ้น และจะช่วยเพิ่มความเข้าใจในเนื้อเรื่องมากขึ้นอีกด้วย ซึ่งตรงกับความเห็นของ ฟิลลิป ซี กอนซาเลส และเดวิด วี เอลิจาห์ จูเนียร์ (Phillip C. Gonzales and David V. Elijah, Jr. 1975 : 647-652) ที่ว่า การที่นักเรียนได้อ่านเนื้อเรื่องด้วยจำนวนครั้งที่มากขึ้น จะทำให้นักเรียนรู้สึกว่าการอ่านเป็นเรื่องง่ายขึ้น ๗ จะลดความยากและความติดขัดลงไปทุกขณะ และทำให้นักเรียนรู้สึกว่า การอ่านเป็นเรื่องง่ายขึ้น

จากผลที่ปรากฏข้างต้น แสดงให้เห็นว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนทั้ง 3 กลุ่ม ถึงแม้ว่าคะแนนของกลุ่มที่อ่าน 1 ครั้ง จะได้มากกว่ากลุ่มที่อ่าน 2 ครั้ง และเมื่อเปรียบเทียบกลุ่มที่อ่าน 3 ครั้ง กับกลุ่มที่อ่าน 2 ครั้งและกลุ่มที่อ่าน 3 ครั้ง กับกลุ่มที่อ่าน 1 ครั้ง ก็พบว่า กลุ่มที่อ่าน 3 ครั้ง ทำคะแนนที่ได้มากกว่ากลุ่มที่อ่าน 1 ครั้ง และ 2 ครั้ง แสดงว่า การอ่านด้วยจำนวนครั้งที่มากกว่าย่อมให้ผลที่ดีกว่าการอ่านด้วยจำนวนครั้งที่น้อยกว่า

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1.1 ครูผู้สอนภาษาอังกฤษควรจะต้องทราบถึงเทคนิคเฉพาะในการสอนอ่าน เพื่อความเข้าใจ โดยเฉพาะเด็กที่มีความสามารถในการอ่านต่ำ ซึ่งควรได้รับการฝึกอ่านซ้ำ เป็นอย่างยิ่ง อีกทั้งควรคำนึงถึงความแตกต่างในความสามารถของผู้เรียน เพื่อที่จะได้จัดเตรียม

เนื้อเรื่องที่มีความยาวและความยากง่ายเหมาะสมกับผู้เรียน เพื่อให้นักเรียนสามารถอ่านได้อย่างคล่องแคล่ว มีความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน และเกิดผลสัมฤทธิ์ในการเรียนที่ดี

1.2 ครูผู้สอนภาษาอังกฤษควรให้เวลานักเรียนในการอ่านมากขึ้น เพื่อให้ นักเรียนได้มีโอกาสอ่านหลาย ๆ ครั้ง เพื่อจะได้มีความเข้าใจในการอ่านดียิ่งขึ้น

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการทำวิจัยในทำนองเดียวกัน โดยทำการศึกษากับกลุ่มประชากรในระดับการศึกษาอื่น หรือเขตการศึกษาอื่น เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สมบูรณ์แบบและแม่นยำยิ่งขึ้น

2.2 ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการฝึกอ่านซ้ำโดยศึกษาตัวแปรอื่นที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติม เช่น อายุ เพศ ระดับสติปัญญา และขนาดความยาวของข้อความ เพราะตัวแปรเหล่านี้ อาจมีผลต่อความเข้าใจในการอ่าน

2.3 ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการฝึกการกระทำซ้ำในทักษะอื่น ๆ เช่น ทักษะการฟัง เป็นต้น

2.4 ควรมีการทำวิจัยโดยให้นักเรียนฝึกอ่านซ้ำ แล้วทำแบบทดสอบเพื่อเปรียบเทียบการอ่านเพื่อค้นหารายละเอียดที่สำคัญกับการอ่านเพื่อการวิเคราะห์วิจารณ์ ว่าจะมีผลต่างกันอย่างไร

2.5 ควรมีการทำวิจัยในทำนองเดียวกัน โดยให้มีระยะเวลาในการทดลองเพิ่มมากขึ้น เพื่อให้ได้ข้อมูลที่แม่นยำยิ่งขึ้น

2.6 ควรมีการทำวิจัยกับเด็กนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูง โดยเฉพาะ เพราะอาจได้ผลที่ชัดเจนกว่านี้

2.7 ควรมีการทำวิจัยโดยให้นักเรียนสลับกลุ่มกันอ่านด้วยจำนวนครั้งที่แตกต่างกันไปในแต่ละเรื่องที่อ่าน เพราะอาจให้ผลที่ชัดเจนขึ้น

2.8 ควรมีการทำวิจัยในทำนองเดียวกัน แต่มีการให้ความรู้เพิ่มเติมมากขึ้น ในระยะดำเนินการสอน เพราะอาจมีผลต่อความเข้าใจในการอ่าน